166| Οἱ πρός Με προσκείμενοι οὐκ ἀπομολυθήσονται…

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/166-οἱ-πρός-με-προσκείμενοι-οὐκ-ἀπομολ/

Οἱ πρός Με προσκείμενοι οὐκ ἀπομολυθήσονται, ἀλλ’ ἕξονται τὴν Βασιλείαν, ἣν προσεκτήσαντο ἐπὶ γῆς ἀναλόγως τῶν ἔργων αὐτῶν. Διότι ἡ ἐν τῇ γῇ βασιλείᾳ τῶν ἔργων ἑνὸς ἑκάστου προλειαίνει τὸ ἔδαφος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Οὕτω αἱ πράξεις ἑνὸς ἑκάστου ἐν τῇ γῇ δίδουν τὸν καρπόν, ὃν συναπεκόμισε διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων αὐτοῦ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Μὴ νομίσητε, ὅτι πάντες ἕξονται τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, διότι ἐκλήθησαν, ἵνα ἐργασθῶσιν ὑπὲρ Ἐμοῦ.

Ἐὰν τὰ ἔργα αὐτῶν ὦσιν ἀλλότρια ἐκείνων, ἃ ἔδει νὰ πρεσβεύωσι καὶ δι’ ἃ ἔδει νὰ ἐργασθώσιν, οὐδὲν δύνανται νὰ συναποκομίζωσιν ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς αὐτῶν, **ἀλλὰ θέλουσιν ἐπανέλθει καὶ πάλιν,** ἄχρις οὗ συμπληρώσωσι τὸ διακοπὲν αὐτῶν ἔργον καὶ μέχρις ὅτου ἀπαλείψωσιν ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Ζωῆς αὐτῶν καὶ τὴν τελευταίαν ὀφειλήν, ἣν ἐκ τῶν κακῶν πράξεων ἢ ὀλισθημάτων καὶ παρεκτροπῶν ἐπεβάρυναν τήν ζωὴν ταύτην.

Μὴ ζητήτε ν’ ἀνεύρητε τὴν Πηγήν τῆς Ζωῆς βαδίζοντες ἐπὶ σκολιᾶς καὶ δυσβάτου ἀτραποῦ. Ἐξαμβλύνατε τήν ἀτραπὸν ὑμῶν ἐκκαθαρίζοντες πρότερον αὐτὴν ἀπὸ παντὸς σκοπέλου ἢ ἐμποδίου καὶ εἶτα βαδίσατε ἀπροσκόπτως ἐπ’ αὐτῆς κατευθυνόμενοι οὐ πρὸς τὴν κατεὐθυνσιν, πρὸς ἣν σᾶς ὠθοῦν αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς ὑμῶν καὶ αἱ σαρκικαὶ ὑμῶν ἐπιθυμίαι, ἀλλὰ προσπαθήσατε ν’ ἀφεθήτε ἐλεύθεροι καὶ ἀπερίσπαστοι ν’ ἀνέλθετε τὴν ἀτραπόν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, **ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναβλύζει ἡ Ἀληθὴς Πηγὴ τῆς Πανσόφου Γνώσεως, τὰ Νάματα τῆς ὁποίας ἐνστερνιζόμενοι θὰ δυνηθῆτε να ἀπαιτήσητε τὸ τεκμήριον τῆς ἐλευθέρας εἰσόδου ὑμῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Μου.**

Μὴ βασισθῆτε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸ στενὸν καὶ περιωρισμὲνον γράμμα τῆς Γραφῆς, ἀπὸ οἱονδήποτε καὶ ἂν αὕτη προέρχεται, διότι τὸ γράμμα πολλάκις κτήνει, ἐὰν ἡ οὐσίᾳ αὐτοῦ, ἀπηλλαγμὲνη ἐκ στρεβλῶν ἀντιλήψεων τοῦ παρελθόντος, εὐρύνει τὴν διάνοιαν ὑμῶν καὶ ἀφήνει αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ σκεφθῇ καὶ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἄδυτα, τὰ ὁποῖα ἐγκρύπτει τὸ οὐσιῶδες νόημα τῆς Γραφῆς, τὸ ὁποῖον πολλάκις παρερμηνεύθη ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐπροκάλεσε τὰς διαφόρους

αἱρέσεις καὶ ἀλληλοσυγκρουομένας ἑρμηνείας τῶν κενοδόξων ἱδρυτῶν ἑκάστης αἱρέσεως.

Ὁ ἀληθὴς ἑρμηνευτὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἀφήνει ἐλευθέραν τὴν διάνοιαν αὐτοῦ καὶ τελείως **ἀπηλλαγμένην ἀπὸ πᾶσαν δοξασίαν καὶ ἀντίληψιν τοῦ παρελθόντος** καὶ διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀλαθήτου Πνευματικοῦ Ὁδηγοῦ κατορθώσῃ διὰ τῆς Ἐμπνεύσεως καὶ καθοδηγήσεως Αὐτοῦ νὰ διατάμῃ νέαν ὁδὸν καὶ νέας κατευθύνσεις πρὸς διαφώτισιν καὶ σωτηρίαν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Διότι ἡ ἀληθὴς κατεύθυνσις ἐν τῇ Ἀλαθήτῳ ὁδῷ τῆς Ἀληθείας διανοίγει νέους ὁρίζοντας καὶ διαχαράσσει νέας κατευθύνσεις συμφώνως πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ὅταν τις θέλῃ νὰ διαχαράξῃ νέαν ὁδὸν καὶ νέας κατευθύνσεις, **δὲν ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τῶν πρὸ αὐτοῦ προπορευθέντων,** τὰ ὁποῖα ἐξεταζόμενα ὑπὸ τοῦ ὀρθολογισμοῦ δύνανται νὰ προκαλέσωσι τὴν ἄρνησιν τῶν πολεμίων αὐτῶν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας δὲν δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰς συνεπείᾳς αὐτῆς ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς δι’ ἀσπίδων, ἀλλὰ θὰ ἐξεύρῃ νέα μέσα, δι’ ὧν θὰ ἐπιδιώξῃ ν’ ἀποτρέψῃ πάντα κίνδυνον.

Ἡ πρώτη κοιτὶς τῆς ἀνθρωπότητος ἔσχε ὡς **ὁδηγὸν αὐτῆς τὴν φύσιν.** Ἡ δευτέρα αὐτῆς περίοδος ἔσχεν ὡς ἀναπόφευκτον αὐτῆς ὁδηγὸν τὴν **ἰσχὺν τῆς δυνάμεως καὶ τὸν φόβον.** Τὰ εἴδωλα, τὰ ὁποῖα ἀνύψωσε καὶ οἱ βωμοὶ τῶν θυσιαστηρίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθυσιάζοντο οὐ μόνον ὡς ἐξιλαστήριον τῆς καταπαύσεως τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ αἱ σάρκες τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, διδάσκει εἰς τὸ ἐλεύθερον Πνεῦμα, τὸ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὰς στρεβλὰς ἀντιλήψεις καὶ δοξασίας τοῦ παρελθόντος, ὅτι ἡ σημερινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἀπαιτεῖ ἐξιλαστήρια θύματα, **ἀλλὰ ἀνάτασιν παντὸς Πνεύματος καὶ ἐξιλασμὸν πάσης ψυχῆς πρὸς Αὐτόν, ἵνα διαφωτιζόμενον τοῦτο καὶ ἀποκαθαιρομένη ἡ ψυχὴ ἀπὸ παντὸς φθοροβρώτου μολύνσεως καὶ ὀλισθήματος δυνηθῇ νὰ ἀνεύρῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀντιλήψεως, ἐπισκοπήσεως καὶ κρίσεως τὸν ἀληθῆ δρόμον, τὸν καθοδηγοῦντα πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναβλύζει ἡ Ἀληθὴς καὶ Ἀστείρευτος Πηγὴ τοῦ Θείου Λόγου, τὰ Νάματα τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἀποκαθάρει πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ πάντα ρῦπον αὐτῆς.**

Ἡ τρίτη ἀνθρωπότης ἔσχε ὡς καθοδηγόν της τὰ Ἀλάνθαστα καὶ κοσμοσωτήρια ρήματα τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀτυχῶς αἱ κηλίδες τῶν δοξασιῶν τοῦ παρελθόντος συνεμίχθησαν μὲ τὴν Ἄδολον Θείαν Διδασκαλίαν καὶ ἡ Φωταυγὴς αὐτῆς Ἀκτινοβολία ἐπεσκιάσθη ὑπὸ τῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα συνεσωρεύθησαν καὶ ἐπεσκίασαν αὐτήν, οὕτως ὥστε μετὰ παρέλευσιν τόσον αἰώνων ὁ

κόσμος νὰ ἐξακολουθῇ νὰ παραπαίῃ καὶ εἰς μάτην ν’ ἀναζητῇ ν’ ἀνεύρῃ τὴν πραγματικὴν Ἀλήθειαν ἐν τῷ Φωτὶ καὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀκτινοβολίαν ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνον Ἀλαθήτου καὶ Ἀμεταβλήτου καθοδηγήσεως, τῆς Ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ἑνὸς ἑκάστου πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

16/6/1956